

Mnenje Evropskega ekonomsko-socialnega odbora o zeleni knjigi o spletni distribuciji avdiovizualnih del v Evropski uniji: Priložnosti in izzivi na poti do enotnega digitalnega trga

(COM(2011) 427 final)

(2012/C 143/13)

Poročevalec: **g. LEMERCIER**

Evropska komisija je 13. julija 2011 sklenila, da v skladu s členom 304 Pogodbe o delovanju Evropske unije Evropski ekonomsko-socialni odbor zaprosi za mnenje o naslednjem dokumentu:

Zelena knjiga o spletni distribuciji avdiovizualnih del v Evropski uniji: priložnosti in izzivi na poti do enotnega digitalnega trga

COM(2011) 427 final.

Strokovna skupina za enotni trg, proizvodnjo in potrošnjo, zadolžena za pripravo dela Odbora na tem področju, je mnenje sprejela 1. februarja 2012.

Evropski ekonomsko-socialni odbor je mnenje sprejel na 478. plenarnem zasedanju 22. in 23. februarja 2012 (seja z dne 22. februarja) z 226 glasovi za in 10 vzdržanimi glasovi.

1. Sklepi in priporočila

1.1 Evropski ekonomsko-socialni odbor (EESO) opozarja na sodno prakso Sodišča, v skladu s katero je treba v zvezi z avtorskimi pravicami pri izmenjavi datotek prek interneta skrbeti za ravnotežje med različnimi temeljnimi pravicami⁽¹⁾. Avtorske pravice niso absolutne pravice; ponudniki dostopa do interneta jih ne morejo vsiliti s splošnim filtriranjem interneta (PID, glej zadevo SABAM proti Scarlet). Pristojbine, ki se v več državah članicah uporabljajo za nosilce digitalnih podatkov, ne smejo veljati za nosilce, ki se uporabljajo še za kakšen drug namen kot za digitalno razmnoževanje avdiovizualnih vsebin, na primer digitalna strojna oprema, ki se uporablja pri upravljanju podjetij (zadeva Padawan). Nekatere države članice imajo zelo strogo zakonodajo, ki bi jo bilo treba prilagoditi, da ne bi ovirala razvoja spletne distribucije avdiovizualnih del, pri tem pa upoštevati nastajajočo sodno prakso Sodišča Evropske unije.

1.2 Eden od razlogov za rast trga s temi deli je tudi oblikovanje privlačnih poslovnih modelov po dostopnih cenah, na podlagi katerih je mogoče ponujene storitve opraviti s precej manjšimi stroški kot pri distribuciji digitalnih avdiovizualnih vsebin na CD-jih in DVD-jih. Ta znaten prihranek pri stroških distribucije bi moral koristiti potrošnikom in hkrati zagotavljati ustvarjalcem ustrezen dohodek, da lahko nadaljujejo svoje umetniško in književno ustvarjanje. Spremeniti bi bilo treba tudi ureditev avtorskih pravic, tako da bi ustrezala splošnemu in javnemu interesu, na primer z določitvijo zahtev glede dostopa za invalide, ne da bi jih pri tem "kaznovali" z visokimi stroški dostopa. Znova bi bilo treba razmisliti o možnostih razširitve izjem in omejitev za spodbujanje dostopa izjemno prikrajšanih skupin prebivalstva do teh del v knjižnicah in javnih kulturnih centrih, kot je Odbor predlagal v mnenju iz leta 2010⁽²⁾.

1.3 Internet je postal splošno razširjen nosilec za spletne vsebine; z obveznimi pravnimi normami je treba vzpostaviti določene tehnične in pravne zahteve, s katerimi bi zagotovili, da bodo distributerji vsebin spoštovali zasebnost, ter poskrbeli za nevtralnost medmrežja, ki ga brez izrecnega naloga sodnika ne bi smeli kar na splošno filtrirati⁽³⁾, če je na posebno pritožbo lastnikov avtorskih pravic ali sorodnih pravic mogoče dokazati nezakonito razmnoževanje.

1.4 Odbor prav tako meni, da ustanov, ki so pristojne za upravljanje z avdiovizualnimi deli, in knjižnic ne bi smeli omejevati s pretiranim zaostrovanjem predpisov o varstvu avtorskih pravic. Njihova vloga je ohranjanje in razširjanje teh del s kulturnim ciljem izboljšanja prepoznavnosti ter zaščite umetnikov in ustvarjalcev na dolgi rok ter omogočanje dostopa širše javnosti, zlasti pa šolarjev, dijakov in študentov, do teh intelektualnih del, kar je v splošnem interesu za uspeh pobud, kot so strategija Evropa 2020, Evropska digitalna agenda in kulturna strategija⁽⁴⁾. K uspehu evropskih in nacionalnih strategij za spodbujanje kulture bi moral v veliki meri prispevati tudi predlog direktive o osirotelih delih, ki ga Odbor podpira⁽⁵⁾.

1.5 Trije najpomembnejši nadnacionalni distributerji del na spletu, ki nadzirajo tri četrtine trgov in imajo na voljo vsa finančna sredstva in tehnološke pripomočke, da lahko svoje kataloge nudijo evropski in svetovni javnosti, nimajo posebnih težav pri dostopu do čezmejnega trga za distribucijo del prek spleta.

⁽¹⁾ Nedavni zadevi: Padawan in SABAM.

⁽²⁾ UL C 228, 22.9.2009, str. 52.

⁽³⁾ Zadeva SABAM proti Scarlet.

⁽⁴⁾ COM(2007) 242 final.

⁽⁵⁾ UL C 376, 22.12.2011, str. 66.

1.5.1 Odbor zlasti poziva Komisijo, naj pripravi konkretne posebne predloge za številne MSP in MSI, ki so pravo kulturno in umetniško bogastvo Evrope v vsej raznolikosti njenih jezikov ter književnih in filmskih stvaritev, s tem pa omogoči njihovo aktivno udejstvovanje na enotnem trgu za distribucijo avdiovizualnih vsebin na spletu.

1.6 Komisija opozarja na nekatere predloge iz študije KEA-Cema iz oktobra 2010, kot sta skupna uporaba katalogov in uvedba ene same točke za distribucijo vsebin evropski javnosti⁽⁶⁾. Zelo temeljita in relevantna je tudi analiza gibanja na trgu. Da bi spodbudili zakonito distribucijo del, s tem pa kar najbolj povečali prihodek v vsaki fazi predvajanja ter vrednost del, so nastale strategije razširjanja in novi poslovni modeli. Za oglaševanje storitev se poleg običajnih načinov uporabljajo tudi družbeni mediji (t. i. marketing odmeva).

1.7 Odbor meni, da bi oblikovanje celovitega, enotnega evropskega zakonika o avtorskih pravicah z direktivo, kot to predlaga Komisija, lahko pripomoglo k potrebni uskladitvi zakonodaje posameznih držav članic. Ta direktiva bi nadomestila številne druge direktive EU o avtorskih pravicah, za države članice pa bi pomenila pripravljanje rednih poročil o učinkovitosti njenega izvajanja. V evropski zakonik o avtorskih pravicah bi bilo treba vključiti tudi strategijo Evropa 2020⁽⁷⁾.

1.7.1 Vprašanje države izvora bi s takšnim zakonikom postalo manj pomembno, kar zadeva veljavno pravo, saj bi omogočil učinkovito usklajevanje. V primerih, ko država članica priskrbi javna finančna sredstva za kinematografska dela, bi morala ta država načeloma veljati za državo izvora, kadar se ugotavlja, katero pravo se uporablja. Komisija bi morala preučiti možnost, da se pri izbiri veljavnega prava uporabi opis "evropski izvor"⁽⁸⁾.

1.7.2 Predvideti bi bilo treba možnost, da pogodbe, s katerimi dejanski lastniki avtorskih pravic (ali avtorji) svoje pravice odstopijo producentom/distributerjem, ne bi vsebovale diskriminatornih pogojev. Vse prepogosto se dogaja, da avtorji odstopijo te pravice producentom za vse obstoječe in prihodnje tehnologije, vendar brez določbe o soudeležbi pri prihodnjih dohodkih, ustvarjenih z uporabo novih medijev in načinov predvajanja (Blue Ray, IPTV⁽⁹⁾ itd.).

1.7.3 Vsebine ne morejo vedno veljati za blago, kar je treba upoštevati pri razpravi o spletni distribuciji; to je kulturna storitev, ki razširja pomen.

⁽⁶⁾ "Multi-Territory Licensing of Audiovisual Works in the European Union", neodvisna študija za Evropsko komisijo (GD za informacijsko družbo in medije), oktober 2010. Glej tudi sporočilo Komisije o ustvarjalnih vsebinah na spletu na enotnem trgu, COM(2007) 836 final.

⁽⁷⁾ UL C 68, 6.3.2012, str. 28.

⁽⁸⁾ 28. režim, ki ga je Odbor že predlagal v zvezi z evropskim pogodbenim pravom. UL C 21, 21.1.2011, str. 26.

⁽⁹⁾ Internetna televizija.

1.7.4 Odbor znova opozarja, da je treba uporabnikom omogočiti dostop do spleta prek širokopasovne povezave, s tem pa kakovosten in dovolj hiter sprejem avdiovizualnih del prek kabelske televizije, IPTV in VoD⁽¹⁰⁾.

1.8 Pristojne službe Komisije bi morale preučiti možnosti za razvoj sistemov upravljanja s podatki v zvezi z avtorskimi pravicami za avdiovizualna dela⁽¹¹⁾ ter se pri tem posvetiti predvsem posebnostim in potrebam MSP in MSI. To velja tudi za vprašanje licenciranja za več območij z enotnim naslovom, ki bi se uporabljal na celotnem trgu EU. Male evropske producente bi bilo treba spodbuditi in jim pomagati⁽¹²⁾, da bi evropeizirali svoje kataloge v sistemu za identifikacijo del; (prostovoljni) del tega sistema bi vseboval informacije o imetnikih avtorskih in sorodnih pravic, dokumentirane v naslovu za več območij.

1.9 Sistem pridobivanja avtorskih pravic bi moral zagotavljati pregledno in pravično razdelitev dela dohodkov, ki pripadajo imetnikom avtorskih pravic⁽¹³⁾. Izredno pomembno je, da upravljanje kolektivnih organizacij vsako leto pregledajo neodvisni nadzorniki ter da so rezultati pregleda na voljo tako avtorjem kot javnosti, s čimer je poskrbljeno za demokratičen nadzor njihovih dejavnosti in prispevka h kulturnemu razvoju⁽¹⁴⁾.

1.10 Odbor meni, da bi morala Komisija na podlagi odzivov zainteresiranih strani na zeleno knjigo premisliti o tem, da bi v drugi polovici leta 2012 pripravila belo knjigo, še prej pa naj bi se v prvi polovici leta posvetovala z njimi (med drugim tudi z javnimi ustanovami⁽¹⁵⁾), z Odborom kot vršilec poverjene funkcije ter s sindikati in združenji, ki na evropski ravni zastopajo potrošnike, avtorje in distributerje). Knjiga naj bi vsebovala podrobnejše predloge o morebitnih nadaljnjih ukrepih za vzpostavitev enotnega evropskega trga za avdiovizualna dela brez jezikovnih omejitev. Odbor se zaveda pravnih in tehničnih težav, ki jih bo treba rešiti, če hočemo na tem pomembnem področju doseči napredek, vendar meni, da je to izvedljivo.

⁽¹⁰⁾ Video na zahtevo.

⁽¹¹⁾ Delo producentov v mednarodnem sistemu za identifikacijo avdiovizualnih del (*International Standard Audiovisual Number*, ISAN) ISAN ne vsebuje podatkov o lastništvu pravic, sodelovanje pa je prostovoljno. Nekateri veliki ameriški studii uporabljajo podoben sistem (*Entertainment Identifier Registry*, EIDR: eidr.org/how-eidr-works/); ta je sestavljen iz številčne kode, ki jo razvijalci dobijo prek programskih vmesnikov, vendar ne vsebuje nobenih podatkov o avtorskih pravicah za dela.

⁽¹²⁾ Na primer s programom MEDIA, ki se bo izvajal do leta 2013, nato pa bi ga lahko nadomestili z novim programom podpore.

⁽¹³⁾ UL C 68, 6.3.2012, str. 28.

⁽¹⁴⁾ Prav tam.

⁽¹⁵⁾ Nacionalne ustanove za financiranje filmske produkcije, knjižnice in kulturni centri.

2. Kratka vsebina sporočila Komisije

2.1 To sporočilo je neposredno povezano s strategijo Evropa 2020 in dopolnjuje sporočilo Komisije o enotnem trgu na področju varstva pravic intelektualne lastnine, t. i. strategijo PIL ⁽¹⁶⁾.

2.2 Sektor kulture je pomemben sektor, v katerem je zaposlenih 6 milijonov ljudi v EU in ki proizvede 500 milijard EUR oziroma 3 % evropskega BDP letno. Razširjanje avdiovizualnih del je zaradi tehnološkega razvoja doživelo pravo revolucijo. Digitalna tehnologija, internet velikih in zelo velikih hitrosti, računalništvo v oblaku ter možnost predvajanja avdiovizualnih del na osebnih računalnikih in mobilnih telefonih so temeljito spremenili tradicionalne distribucijske mreže.

2.3 Zelena knjiga navaja številne možnosti, vendar zagovarja spodbujanje enotnega modela upravljanja avtorskih pravic, ki temelji na čezmejnih in vseevropskih licencah.

2.4 Komisija meni, da je treba poenostaviti pridobivanje pravic za spletno oddajanje avdiovizualnih del (filmov ipd.) zunaj območja prvotnega oddajanja. Enako velja za oddajanje programov na zahtevo, za katere je treba pridobiti pravice, ki so drugačne od pravic, pridobljenih za prvotno oddajanje.

2.5 Zelena knjiga navaja tudi, da je za sočasno predvajanje določenega programa treba pridobiti posebno dovoljenje imetnikov pravic.

2.6 Direktiva o satelitskem radiodifuznem oddajanju in kabelski retransmisiji ⁽¹⁷⁾ pri sočasni retransmisiji v drugih državah članicah zahteva, da pravice upravlja kolektivna organizacija. Te pravice dopolnjujejo tiste, ki jih dodelijo neposredno izdajatelji televizijskih programov.

2.7 Komisija v zvezi s kabelsko retransmisijo poudarja, da organizacije, ki zastopajo imetnike pravic, niso vedno po zakonu pristojne za izdajanje licenc za te pravice.

2.8 Operaterji digitalnih naročniških vodov (*Digital Subscriber Line – DSL*), televizije prek internetnega protokola (*Internet Protocol Television – IPTV*) in digitalne prizemne televizije (*Digital Terrestrial Television – DTT*) ter novih digitalnih platform že več let opravljajo tudi storitve retransmisije televizijskih programov, kar dodatno otežuje upoštevanje veljavne zakonodaje.

2.9 Z ekonomskega vidika je bilo leta 2009 v EU posnetih skoraj 1 200 filmov, kar predstavlja komaj 25 % vseh filmov na trgu EU v primerjavi z 68 % ameriških filmov. Po drugi strani pa filmi iz EU predstavljajo le 7 % ameriškega trga. Producers in distributerji pri trženju svojih filmov v EU uporabljajo časovni zamik pri njihovem izdajanju. Tako se filmi običajno

najprej predvajajo v kinematografih, nato so izdani na videu, sledi video na zahtevo, potem se predvajajo na plačljivi televiziji in nazadnje na brezplačni televiziji. Razvoj storitev videa na zahtevo, ki so na voljo zunaj države producentke, povečuje število partnerjev in s tem tudi pogodb.

Da bi zmanjšali število teh postopkov, Komisija predlaga kolektivno upravljanje del in uvedbo ene same točke za kolektivno licenciranje.

2.10 *Drugi del zelene knjige se nanaša na nadomestilo avtorjem.*

V večini držav članic EU to vprašanje urejajo producenti za pavšalno ceno ali s plačilom "odkupnine" za njihov prispevek k avdiovizualnemu delu. V teh državah avtorji torej ne prejmejo sistematično dodatnih nadomestil za spletno oddajanje del. V nekaterih državah organizacije kolektivnega upravljanja, ki zastopajo avtorje, zbirajo nadomestila za vsako uporabo. V drugih državah je te storitve dolžan plačati končni distributer.

2.11 *Nadomestilo izvajalcem*

Običajno je določeno pogodbeno ali pavšalno, tako kot pri avtorjih. Komisija predlaga uvedbo pravičnejšega sistema nadomestil, ki bi ga vodile organizacije kolektivnega upravljanja. Zelena knjiga pa navaja, da bi te nove pravice lahko povzročile gospodarsko in pravno negotovost za producente ter ovirale spletno distribucijo teh del.

3. Splošne ugotovitve

3.1 Komisija si z zeleno knjigo prizadeva dokončno oblikovati enotni evropski trg z uskladitvijo nacionalnih predpisov.

Obravnavan je sektor kulture in z njim povezani kanali digitalnega razširjanja. To je izjemno specifično in občutljivo področje, saj se ukvarja s sporočanjem o zgodovini, jeziku, tradiciji in prizadevanjih določene države. Ne moremo ga obravnavati niti kot klasični gospodarski sektor niti kot klasični sektor splošnega gospodarskega pomena. Zdi se, kot da je pristop Komisije v zeleni knjigi morda nekoliko preveč usmerjen zgolj na potrošnike. Njena analiza različnih mehanizmov pa je zelo podrobna, če ne že izčrpna.

3.2 Besedilo je zelo zgoščeno in se nanaša na zelo različna vprašanja, medtem ko je glavni cilj Komisije predvsem vzpostavitev enotnega trga v tem sektorju.

3.3 **Komisija je svojo oceno razmer na področju razširjanja avdiovizualnih del in s tem povezanih pravic utemeljila s številnimi ugotovitvami.**

⁽¹⁶⁾ COM(2011) 287 final.

⁽¹⁷⁾ Direktiva 93/83/EGS (UL L 248, 6.10.1993, str. 15).

Prva je, da sedanji sistem ne deluje, saj je za končnega uporabnika preveč zapleten in predrag. Poleg tega meni, da bi z združitvijo nacionalne produkcije morda lahko olajšali gospodarsko preživetje celotnega sektorja. Pridobivanje izključnih območnih ali evropskih pravic za dela prek videa na zahtevo, neodvisno od glavnih ponudnikov dostopa ali iTunes, je težavno, saj imajo večino pravic pogosto kar producenti, ki iščejo druge načine za povečanje svojih dohodkov (zlasti s prodajo na DVD).

3.4 Centralizirano upravljanje licenc (združevanje sredstev in virov informacij za razvoj sektorja)

V zeleni knjigi je torej predlagano licenciranje avtorskih pravic za spletne storitve na različnih območjih; izražena je tudi podpora oblikovanju enotnega modela licenc, ki bi omogočil licenciranje za več območij.

EESO meni, da bi bila to lahko dobra rešitev za posamezne jezikovne regije.

3.5 Množica načinov za predvajanje in sprejemnikov ter mobilnost strank so za gospodarske modele mrež za distribucijo veliko breme.

3.6 Dovoljenja in licence se danes izdajajo predvsem na nacionalni ravni, o pogodbah pa se dogovarjajo producenti del in distributerji prek spleta. Evropski ekonomsko-socialni odbor priznava, da ima predlagani sistem Komisije nedvomne prednosti, zlasti kar zadeva hitro in enostavno pridobivanje podatkov, ki jih zagotavljajo producenti. Z njim bi lahko omogočili še dodatno predvajanje nacionalnih del, ki bi sicer ostala zgolj lokalna.

3.7 Kljub temu je treba opozoriti, da izvajanje direktive o satelitskem radiodifuznem oddajanju že pred 15 leti še ni omogočilo vzpostavitve vseevropskih satelitskih radiodifuzijskih storitev.

3.8 Vzpostavitev evropskega registra del bi lahko povzročila tveganja, ki bi jih bilo težko oceniti.

EESO meni, da bi morala biti takšna zbirka podatkov zgolj informativna.

Varstvo avtorskih pravic nikakor ne bi smelo biti odvisno od tega, ali so zabeležene v registru ali ne.

3.9 Prednost tega evropskega sistema bi bila v združevanju moči evropskih producentov in distributerjev; ti bi namreč lahko tako konkurirali največjim podjetjem v Hollywoodu, ki se organizirajo v Evropi.

Zanimiva je tudi ugotovitev, da si nekateri veliki ameriški studii (Warner Bros in Disney) prizadevajo za oblikovanje mednarodnega sistema za številčno identifikacijo avdiovizualnih del (*Entertainment Identifier Registry*).

3.10 Tudi francoski producenti od leta 2004 razvijajo svoj sistem ISAN (*International Standard Audiovisual Number*). Prej navedeni statistični podatki o ameriški in evropski filmski produkciji so zaskrbljujoči. Opozoriti je treba, da si po sedanjem sistemu 75 % gledalcev v kinematografskih dvoranah v Evropi ogleda filme iz ameriške produkcije. Nadvse pomembno je torej, kako se tak sistem upravlja.

3.11 Opozoriti velja, da so producenti tisti, ki pri pogajanjih z distributerji določijo pogodbeni in pavšalni znesek pravic, ki se izplača avtorjem in imetnikom pravic, ter jamčijo za plačilo. Vprašanje nadomestila za imetnike pravic bi bilo mogoče deloma rešiti s centraliziranim upravljanjem. Zamisel o postopku nadomestil, ki bi temeljil na številu občinstva, izmerjenem v več letih, pa je sicer videti privlačna, vendar težko izvedljiva.

3.12 Med producenti, distributerji in osebami, ki dela prispevajo, je resnično navzkrižje interesov. Producenti si po eni strani želijo, da bi premierno predvajanje v kinematografih omogočilo kar najboljše možno oglaševanje njihovih del, po drugi strani pa distributerji zahtevajo, da bi bila ta dela hitreje na voljo v video zapisu, prek plačljive televizije in na zahtevo.

3.13 EESO meni, da so za prilagoditev teh rokov potrebna pogajanja, saj je vpliv IPTV, nesimetričnih digitalnih naročniških vodov (*Asymetrical Digital Subscriber Line* – ADSL) in digitalnih platform vse večji. Zelo zanimivo bi bilo vzpostaviti sistem za identifikacijo in registriranje starejših del, na katera niso več vezane izključne pravice, ter zbirko podatkov o imetnikih pravic.

3.14 Komisija torej meni, da bi lahko sektor spodbudili s kolektivnim upravljanjem del (zbirko podatkov). **Ali bo EU zmožna konkurirati mogočnim ameriškim multinacionalkam? Nenadno prenehanje delovanja sedanjih nacionalnih sistemov bi lahko pomenilo precejšnje tveganje.**

3.15 EESO meni, da bi bilo treba pred kakršno koli odločitvijo o opustitvi ali omejitvi sedanjih nacionalnih sistemov natančno oceniti s tem povezane posledice. Kot je bilo že navedeno, so lobistične skupine, ki se zavzemajo za interese ameriških podjetij, nadvse vplivne in si seveda prizadevajo za liberalizacijo tega izjemno donosnega sektorja.

3.16 Namen tega predloga Komisije je povečanje prometa z deli iz EU in njihovo upravljanje. Zato je zelo pomembno, kakšna tehnična in regulativna sporočila pošilja Komisija, saj lahko pospešijo postopek liberalizacije, ki so ga že začeli drugi.

3.17 EESO popolnoma podpira vse ukrepe Komisije za lažji dostop javnosti do spletnih del. Zagotoviti bi ga bilo treba po vsem ozemlju EU in po zmernih cenah, kar bi omogočilo učinkovitejšo širjenje kulture držav članic in prispevalo k izobraževanju mladih Evropejcev. Odbor tudi meni, da bi nekatere oblike t. i. verzifikacije (*versioning*) – kot so uvedba komercialnega oglaševanja pri delih, za katera prekinitve zaradi oglaševanja sicer niso bile predvidene –, lahko škodovala kulturnim ciljem spletne distribucije, čeprav bi bilo mogoče te manj kakovostne in tako razkosane verzije distribuirati zastonj ali z zelo nizkimi stroški. To bi lahko upoštevali v prostovoljnem zakoniku kakovosti za distributerje vsebin prek interneta, kabla ali prizemnega prenosa, ki so se zavezali, da bodo bolj spoštovali izvirna dela.

3.18 EESO v mnenju o sporočilu Komisije o enotnem trgu na področju varstva pravic intelektualne lastnine⁽¹⁸⁾ opozarja na raznolikost nacionalnih modelov in nasprotujoče si pristope glede upravljanja z avtorskimi pravicami na kulturnem področju. **Glede na to, da razprava o tem še ni popolnoma zaključena, EESO meni, da bi bilo treba najprej opredeliti načela evropskega zakonika o avtorskih pravicah.** V prvem obdobju bi morali s tem zakonikom za vse države predvsem določiti enostavna, a nujna načela pri izdajanju licenc, ob tem pa upoštevati specifične kulturne značilnosti vsake od teh držav.

3.19 EESO meni, da ne bi bilo smiselno razširiti načela o državi izvora, kajti to sicer primerno načelo je mogoče tudi obiti, ker ponudnik storitev lahko izbere državo ustanovitve.

Komisija je začela tudi projekte in posvetovanja, s katerimi naj bi operaterje pri prenosu podatkov spodbudila k naložbam v nova omrežja, ki bodo sposobna učinkovito in po zmernih cenah uravnnavati ta promet.

3.20 Komisija v tej zeleni knjigi zagotavlja, da bo kolektivno upravljanje pravic pospešilo razvoj digitalnih omrežij. Še prej pa je treba poskrbeti, da bodo imeli operaterji omrežij dovolj finančnih sredstev za modernizacijo in povečanje svojih zmogljivosti distribucije. Mnenje EESO o odprtem internetu in nevtralnosti omrežja⁽¹⁹⁾ je zato koristen prispevek v zvezi z nekaterimi vprašanji iz navedene zelene knjige.

3.21 Direktiva o satelitskem radiodifuznem oddajanju in kabelski retransmisiji pri sočasni retransmisiji v drugih državah članicah zahteva, da pravice upravlja kolektivna organizacija. Te pravice dopolnjujejo tiste, ki jih dodelijo neposredno izdajatelji televizijskih programov. Ta dvojni postopek se morda zdi okoren, vendar je nujen za preprečevanje izpadov programa (uporaba nosilcev, ki se že uporabljajo za druge oddaje).

3.22 Komisija meni, da je nacionalno financiranje ključnega pomena za razvoj avdiovizualnega sektorja, in podpira program MEDIA, ki naj bi spodbudil predvajanje del na več območjih. EESO se s tem strinja, vendar ugotavlja, da je teh subvencij vedno manj, donatorji sredstev za financiranje določenega filma pa se vedno bolj povezujejo.

V Bruslju, 22. februarja 2012

Predsednik
Evropskega ekonomsko-socialnega odbora
Staffan NILSSON

⁽¹⁸⁾ UL C 68, 6.3.2012, str. 28.

⁽¹⁹⁾ UL C 24, 28.1.2012, str. 139.